

V tajných
službách

ČeStNý
špiónský

Ally Carterová

New York Times Bestseller

FRAGMENT

V tajných službách 2: Čestný špionský

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Ally Carterová
V tajných službách 2: Čestný špionský – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

V tajných službách

Čestný
špiónský

Ally Carterová

Pro Faith & Lily,
zástupkyně nové generace
Gallagherských holek

Poděkování

Z celého srdce děkuji všem těm, kteří pomohli Gallagherským holkám na svět. Především děkuji báječné a nadané Donně Brayové, jejíž podpora pro mě znamená víc, než mohu vyjádřit slovy. Za mnohé vděčím Arianně Lewinové a celému nakladatelství Hyperion, které mě nepřestává fascinovat.

Chtěla bych poděkovat také své agentce Kristin Nelsonové; dále ještě Jennifer Lynn Barnesové a Karen Waltersové za jejich neuvěřitelnou podporu. A samozřejmě, že moc děkuji také své rodině, na kterou se vždy mohu spolehnout.

V neposlední řadě děkuji i všem báječným čtenářům a čtenářkám jako Victorii Sperowové, Kami Elrodové, Kelsey Wehmhoffové, Paulu Hollingsworthovi, Neze Mahajanové a Kaře McBrayerové, díky kterým to za to stojí.

Kapitola 1

„Prostě buď sama sebou,“ řekla mi máma, jako by to bylo úplně jednoduché. Což není. Fakt ne. Hlavně, když je vám patnáct a nevíte ani, jakým jazykem vám nařídí mluvit na obědě nebo pod jakým krycím jménem budete plnit úkoly do volitelného předmětu. Nebo když máte přezdívku „Chameleonka“.

Ne, když chodíte na školu pro špiónky.

Jasně, pokud tohle čtete, máte nejspíš bezpečnostní prověrku alespoň čtvrtého stupně, a o Akademii Gillian Gallagherové pro výjimečné mladé dámy víte všechno. Že to *ve skutečnosti* není internátní škola pro holky z bohatých rodin a že navzdory nádherné budově s precizně zastřiženým trávníkem nejsme snobi. Jsme špióni. Ale toho zimního dne se zdálo, že dokonce i moje máma... naše ředitelka... zapomněla, že když se celý život učíme čtrnáct různých jazyků nebo jak pomocí nůžtiček na nehty a krému na boty kompletně změnit svůj vzhled, být samy sebou je pro nás těžké. Gallagherové holky umí mnohem líp předstírat, že jsou někým jiným.

(Navíc k tomu máme i falešné občanky.)

Máma mi dala ruku kolem ramen a zašeptala: „To bude dobrý, zlato.“ Vedla mě ulicemi plnými lidí, kteří směřovali do nákupního centra kousek od Pentagonu. Bezpečnostní kamery monitorovaly každý náš krok, ale máma i tak prohlásila: „To nevadí. Patří to k protokolu. Je to úplně normální.“

Jenže mně bylo už od chvíle, kdy jsem ve čtyřech letech

nevědomky rozluštila super tajný kód NSA, který si táta přivezl z mise v Singapuru, naprosto jasné, že u mě nikdy nebude nic *normální*.

Koneckonců normální holky by byly pravděpodobně nadšené, kdyby mohly jít nakupovat s kapsami plnými peněz z Vánoc. Normální holky totiž nedostávají na poslední den vánočních prázdnin pozvánku do Washingtonu. A jen zřídkakdy musí hodně zhluboka dýchat, když jejich máma podává prodavačce džíny ze stojanu a říká: „Promiňte, moje dcera by si je chtěla vyzkoušet.“

A když se mi ta prodavačka podívala do očí a hledala v nich nějaký skrytý náznak, měla jsem pocit, že jsem všechno, jen ne normální.

„Zkoušely jste už ty džíny z Milána?“ zeptala se. „Slyšela jsem, že evropský styl sluší všem.“

Máma se vedle mě prsty zlehka dotkla jemné džínoviny. „Ano, mívala jsem jednu, ale v čistírně mi je zničili.“

Prodavačka ukázala do úzké chodby. Na tváři se jí zračil lehký úsměv. „Myslím, že kabinka číslo *sedm* je volná.“ Otočila se k odchodu, ale ještě se za mnou ohlédla a zašeptala: „Hodně štěstí.“

Bylo mi naprosto jasné, že ho budu potřebovat.

Prošly jsme úzkou chodbou do kabinky a máma za námi zavřela dveře. V zrcadle se naše pohledy setkaly. „Jsi připravená?“ zeptala se.

A já udělala to, v čem jsou Gallagherské holky nejlepší – zalhala jsem. „Jasně.“

Přitiskly jsme dlaně na chladné a hladké zrcadlo a já ucítila, jak se pod naším dotekem zahřívá.

„Budeš skvělá,“ řekla máma, jako kdyby to, že mám být sama sebou, vůbec nebylo strašně těžké ani děsivé. Jako kdybych celý život vůbec nechtěla být *jako ona*.

A pak se zem pod námi začala třást.

Stěny začaly stoupat a podlaha pomalu klesala. Před námi

začala blikat zářivá bílá světla, která mě oslnila. Nejistě jsem se chytla máminy ruky.

„To je jen tělesný skener,“ uklidnila mě. Výtah s námi svištěl hlouběji a hlouběji do podzemí. Ucítila jsem závan horkého vzduchu, jako kdyby mi někdo do tváře foukal největším fénem na světě. „Detektor nebezpečných biologických látek,“ vysvětlila máma během rychlé jízdy.

Připadalo mi to, jako by se zastavil čas, ale věděla jsem, že musím počítat vteřiny. Jedna minuta. Dvě...

„Už tam budeme,“ řekla máma. Projely jsme tenkým laserovým paprskem, který nám oskenoval sítnice. Chvíli na to zablikalo oranžové světlo a já ucítila, jak se výtah zastavil. Dveře se otevřely.

A pak mi spadla čelist. Předě mnou se objevila obrovská hala s černobílými žulovými čtverci na podlaze. Vypadaly jako šachovnice v životní velikosti. V protilehlých rozích té ohromné místnosti stála dvě identická, dvanáct metrů vysoká, točitá schodiště vedoucí do druhého patra. Lemovala žulovou stěnu se stříbrnou pečeti CIA a také mottem, které jsem znala z paměti:

A poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí.

Pořadila jsem pár kroků dál a uviděla výtahy – desítky výtahů – podél zdi na námi. Nad tím, ze kterého jsme právě vystoupily, byla nerezová písmena tvořící nápis: *Dámské oddělení, nákupní centrum*. Na výtahem napravo zase stálo: *WC Páni, Metro Roslyn*.

Na obrazovce nad nimi se objevila naše jména. *Rachel Morganová, úsek vzdělávání operativců*. Pohlédla jsem na mámu a obrazovka se změnila. *Cameron Morganová, dočasný host*.

Náhle se ozval hlasitý zvonek a nad výtahem nadepsaným *Sv. Sebastián, zповědnice* se objevil nápis *David Duncan, oddělení pro odstraňování rozpoznatelných rysů*. To už jsem začínala fakt šílet – ale ne jakože *panebože-jsem-v-super-tajné-budově-ktará-má-asi-tak-tříkrát-větší-zabezpečení-než-Bílý-dům*. Ne, šilela jsem čistě ve stylu *tohle-je-totálně-mega-nejvic-hustá-věc-ktarou-jsem-kdy-zažila*,

protože navzdory letitému výcviku jsem dočasně zapoměla, proč tam vlastně jsem.

„Tak pojď, broučku,“ vzala mě máma za ruku a vedla mě atriem. Kolem nás procházeli lidé po schodech, nesli si noviny a kelímky s kávou, povídali si. Bylo to skoro... normální. Ale pak máma přistoupila k jednomu strážnému, kterému chyběla půlka nosu a ucho. Došlo mi, že když jste Gallagherská holka, normální je hodně relativní pojem.

„Vítejte, dámy,“ řekl strážný. „Sem prosím přiložte své dlaně.“ Ukázal na hladkou přepážku před sebou. Jakmile jsem se jí dotkla, ucítila jsem teplo a skener uvnitř mi sejmul otisky prstů. Ozval se zvuk tiskárny a strážný se naklonil, aby si z ní vzal dvě vytištěné visačky.

„Takže, Rachel Morganová,“ řekl a podíval se na mámu, jako kdyby před ním už celou minutu nestála, „vítejte zpět! A tohle musí být malá...“ Zamhouřil oči a snažil se přečíst jméno na cedulce, kterou držel v ruce.

„To je moje dcera Cameron.“

„Ale samozřejmě! Jakoby vám z oka vypadla.“ Což jenom dokazovalo, že ta příšerná nehoda, při které přišel o nos, mu evidentně ovlivnila i zrak. Zatímco o Rachel Morganové všichni říkají, že je krásná, o *mně* většinou mluví jako o neidentifikovatelné. „Připevněte si ji, mladá dámo,“ pokračoval strážný a podával mi visačku s mým jménem. „A neztraťte ji – má v sobě zabudovaný navigační čip a půl miligramu C-4. Kdybyste se ho pokusila odstranit nebo se dostat do nedovolené části budovy, exploduje.“ Upřeně se na mě podíval. „A umřete.“

Nasucho jsem polkla. Najednou jsem pochopila, proč si mě máma nikdy nemohla vzít sebou do práce, jako to dělají v jiných rodinách.

„Dobře,“ zamumlala jsem a váhavě si od něj visačku vzala. Muž plácl dlaní do přepážky, až jsem – špiónský výcvik nebo ne – nadskočila.

„Ha!“ začal se strážný hlasitě smát a naklonil se k mámě.

„Chodí z té školy důvěřivější než za mých časů, Rachel,“ zavtipkoval a mrkl na mě. „Špiónské vtípky.“

No, já osobně jsem nebyla toho názoru, že by tohle „vtipkování“ bylo nějak zvlášť legrační, ale máma se usmála a vzala mě znovu za loket. „Pojď zlató, ať nepřijdeš pozdě.“

Vedla mě prosluněnou chodbou, ve které se snad ani nedalo věřit, že jsme skutečně v podzemí. Šedé zdi ozařovalo jasné, chladivé světlo, které mi připomnělo náš suterén jedna... což mi připomnělo hodiny tajných operací... a ty zase závěrečné zkoušky... a ty zase...

Joshe.

Prošly jsme kolem kanceláře pro partyzánský boj, ale ani jsme nezpomalily. Z úseku pro utajování na mámu zamávaly dvě ženy, ale ani tady jsme se nezastavily na kus řeči.

Kráčely jsme čím dál rychleji a nořily do hlubin tohoto tajemného bludiště, až se chodba před námi rozdvojila. Buď jsme mohly jít vlevo do úseku sabotáže a zdánlivě náhodných explozí, anebo vpravo do kanceláře vzdělávání operativců a zpravodajství z lidských zdrojů.

A i když před chodbou doleva visela cedule nařizující *vstup dále pouze v žáruvzdorném obleku*, stokrát radši bych šla tam. Nebo rovnou zpět do nákupního centra. Kamkoliv, jen ne tam, kam jsem věděla, že musím.

Protože i když pravda může člověka osvobodit, neznamená to, že ho to přitom nebude bolet.

„Jmenuji se Cammie.“ * * *

„Ne, jak se jmenujete *celým* jménem?“ zeptal se muž sedící před detektorem lži, jako kdybych na sobě vůbec neměla tu již zmiňovanou (a zjevně tedy neexplozivní) visačku se jménem.

Vzpomněla jsem si na mámina moudrá slova a zhluboka se nadechla.

„Cameron Ann Morganová.“

V místnosti nebylo vůbec nic až na kovový stůl, dvě židle

a jednosměrné zrcadlo. Nejspíš jsem nebyla první Gallagherskou holkou, která v tomhle sterilním prostoru seděla – koneckonců hlášení *jsou* součástí tajných operací. I tak jsem si nemohla pomoci a trochu jsem se na té kovové židli vrtěla – možná to bylo tou zimou v místnosti, nebo nervozitou, nebo možná mým *problémem* se spodním prádlem. (Poznámka pro mě: rozvést teorii o vlivu nepohodlných kalhotek na výslech – na tom by se fakt něco dalo najít!) Muž s lennonkami na nose se však tvářil velmi výkonně a zaneprázdněně. Otáčel knoflíky, něco ťukal do klávesnice a snažil se přijít na to, jak asi z mých úst zní pravda, takže moje vrtění ho nijak nezajímalo.

„Na Akademii Gillian Gallagherové se metody a taktiky výslechu učí až v pátém ročníku, víte?“ řekla jsem, ale muž jen zamumlal: „Hmm.“

„A já jsem teprve ve čtvrtáku, takže se nemusíte bát, že by moje výsledky byly špatné nebo tak něco. Nejsem vůči vašim metodám imunní.“ *Zatím.*

„To jsem rád, že to vím,“ zamumlal muž, ale nespustil přitom oči z obrazovky.

„Vím, že jde jen o standardní protokol, takže... se klidně ptejte.“ Blábolila jsem, ale nedokázala se zastavit. „Vážně,“ pokračovala jsem. „Cokoliv potřebujete vědět, jen se–“

„Studujete na Akademii Gillian Gallagherové pro výjimečné mladé dámy?“ zeptal se mě.

Z důvodu, který asi nikdy nepochopím, jsem odpověděla: „Ehm... ano?“ jako by to byl chyták.

„Chodila jste někdy na předmět tajné operace?“

„Ano,“ řekla jsem znovu a cítila, jak se mi zase vrací sebevědomí, nebo možná můj výcvik.

„Dostala jste se někdy během hodin tajných operací do města Roseville ve Virginii?“

Jako bych i v téhle holé místnosti pod Washingtonem cítila tu teplou a vlahou noc z ložského září. Jako bych slyšela hudbu a cítila párky v rohlíku.

Zakručelo mi v břiše, když jsem řekla: „Ano.“

Chlápek od detektoru lži si to poznačil a podíval se na monitory kolem sebe. „A tam jste poprvé potkala Sledovaného?“

Když se coby špiónka zamilujete, měla byste tohle vědět: vašemu klukovi nikdy nebudou říkat jménem. Lidi jako tenhle chlápek o něm nikdy nebudou mluvit jako o Joshovi. Vždycky to bude jen Sledovaný, *zájmová osoba*. Když mi vezmou jeho jméno, vezmou mi i jeho celého, anebo aspoň to, co z něj ještě zbývalo. Takže jsem odpověděla: „Ano,“ a snažila jsem se, aby se mi u toho nezlomil hlas.

„Využila jste svého výcviku k tomu, abyste se Sledovaným navázala vztah?“

„Šmarjá, když to řeknete takhle–“

„Ano nebo ne, slečno–“

„Ano!“

Což, jak bych chtěla podotknout, není tak hrozné, jak to zní, vzhledem k tomu, že na to, abyste někomu mohli prohledat odpadky, nepotřebujete povolení k prohlídce. Vážně. Jakmile jsou na chodníku, je to naprosto čisté – můžete si to ověřit.

Nějak jsem ale tušila, že kanceláři vzdělávání operativců a zpravodajství z lidských zdrojů nejspíš o tu záležitost s odpadky nešlo. Spíš je zajímalo to, co se dělo *potom*. Byla jsem tedy připravená, když se mě chlápek zeptal: „Sledoval vás Sledovaný během závěrečné zkoušky z tajných operací?“

Vzpomněla jsem si, jak se Josh objevil v tom opuštěném skladu během zkouškového týdne a projel vysokozdvizným vozíkem zdí, aby mě „zachránil“. Ztěžka jsem polkla a odpověděla: „Ano.“

„Dostal Sledovaný čaj na úpravu paměti na vymazání událostí té noci?“

Znělo to tak jednoduše, úplně černobíle. Jasně, máma dala Joshovi trochu čaje, který umí vymazat paměť, škrtnout pár hodin ze života a umožní začít znovu s čistým štítem. Jenže čistých štítů v životě člověk moc nedostane – a špióni už vůbec ne – takže

jsem si nedovolila snad po miliont \acute{e} zauvařovat nad t \acute{m} , co si Josh z t \acute{e} noci pamatuje. Co si pamatuje o mn \acute{e} . Sed \acute{e} la jsem tam a nemuřila se ot \acute{a} zkami, na které asi nikdy nebudu m $\acute{ı}$ t odpov \acute{e} ď. Jen jsem v \acute{e} d \acute{e} la, že nic není černob $\acute{ı}$ l \acute{e} a že cel \acute{y} m \acute{u} j ži-
vot je uř z principu trochu řed \acute{y} .

Přik \acute{y} vla jsem a zamumlala: „Ano.“ Ať se mi to l $\acute{ı}$ bilo, nebo ne, v \acute{e} d \acute{e} la jsem, že to slovo mus $\acute{ı}$ m ř $\acute{ı}$ ct nahlas.

Chl \acute{a} pek si ud \acute{e} lal pozn \acute{a} mku a vyfukal n \acute{e} co do kl \acute{a} vesnice. „Jste teď v n \acute{e} jak \acute{e} m spojení se Sledovan \acute{y} m?“

„Ne,“ vyhrkla jsem, protože jsem v \acute{e} d \acute{e} la, že to je pravda. B \acute{e} hem v \acute{a} no \acute{c} n $\acute{ı}$ ch pr \acute{a} zd \acute{n} in jsem Joshe nevid \acute{e} la. Nemluvila jsem s n $\acute{ı$ m, ani jsem se mu nenabourala do emailu, coř se, vzhledem k okolnostem, uk \acute{a} zalo jako velmi dobr \acute{y} n \acute{a} pad. (Nav $\acute{ı}$ c jsem str \acute{a} -vila dva t \acute{y} dny v Nebrasce u babi \acute{c} ky a d \acute{e} dy Morganov \acute{y} ch a jejich internet je neuv \acute{e} řiteln \acute{e} pomal \acute{y} !)

V tom chl \acute{a} pek s kulat \acute{y} mi, dr \acute{a} t \acute{e} n \acute{y} mi br \acute{y} lemi odvr \acute{a} til pohled od obrazovky a po \acute{d} íval se mi p $\acute{r$ ímo do o \acute{c} í. „M \acute{a} te v \acute{u} myslu znovu nav \acute{a} zat kontakt se Sledovan \acute{y} m, a \acute{c} koliv pravidla takov \acute{y} vztah p $\acute{r$ ísne zakazuj $\acute{ı}$?“

A bylo to tady: ot \acute{a} zka, nad kterou jsem uř n \acute{e} kolik t \acute{y} d \acute{n} ů p \acute{r} e-
m \acute{y} řlela.

Tak tohle jsem j \acute{a} : Chameleonka Cammie – Gallaghersk \acute{a} holka, která si zahr \acute{a} vala s nejposv \acute{a} tn \acute{e} jřím d $\acute{ı}$ v \acute{c} ím spolkem v histo-
rii řpion \acute{a} ře. Kv \acute{u} li klukovi.

„Sle \acute{c} no Morganov \acute{a} ,“ chl \acute{a} pek za \acute{c} ínal b \acute{y} t netrp \acute{e} liv \acute{y} , „m \acute{a} te v \acute{u} myslu nav \acute{a} zat se Sledovan \acute{y} m kontakt?“

„Ne,“ odpov \acute{e} ďlela jsem t $\acute{ı}$ še.

A po \acute{d} ívala jsem se na monitor, jestli jsem řekla pravdu.

Kapitola 2

Pokud jste někdy podávali hlášení v CIA, asi tušíte, jak mi bylo, když jsem o dvě hodiny později sledovala ze zadního sedadla limuzíny, jak město pozvolna přechází v předměstí a to zase ve venkov. Špinavé hromady černého ledu se měnily v bohaté pokrývky nádherně bílého sněhu. Svět vypadal čistší a novější – připravený na nový začátek.

Skoncovala jsem se lhaním (až na oficiální krytí samozřejmě). A taky s tajným potulováním (teda... až na to, když to bude součástí tajných operací). Budu normální! (Nebo tak normální, jak jen to je u studentky na škole pro špióny možné.)

Budu... sama sebou.

Podívala jsem se na mámu a zopakovala si svůj slib, že už nikdy nedovolím, aby mezi mnou a mou rodinou, mými kamarádkami nebo záležitostmi národní bezpečnosti stál nějaký kluk. Uvědomila jsem si, že od odjezdu z Washingtonu máma skoro nepromluvila.

„Zvládla jsem to dobře, ne?“ zeptala jsem se se strachem v hlase.

„Jasně, že ano, zlato. Na jedničku.“

Ne že bych chtěla znít nafoukaně nebo tak něco, ale víceméně mi to bylo jasné, protože A) mi testy vždycky šly a B) pokud člověk zvorá test na detektoru lži, většinou ho nenechají jen tak odejít z megatajné budovy a odjet zpět do školy pro špióny.

Vzpomněla jsem si na to jednosměrné zrcadlo. „Mohla ses

na mě asi dívat, vid'?" zeptala jsem se a stoprocentně čekala, že řekne: *Byla jsi báječná, zlato*, nebo: *Myslím, že by sis za to zasloužila pár kreditů navíc*, nebo: *Pamatuj si, že musíš pořádně dýchat, když tě vyslychají detektorem PravdoMluv 3000*. Ale ne. Nic z toho neřekla.

Místo toho mi jen položila ruku na tu moji a řekla: „Ne, Cam. Bohužel jsem musela vyřídit nějaké věci.“

Věci? Moje máma prošvihla můj první oficiální vládní výslech, protože... *musela vyřídit nějaké věci?*

Mohla jsem se jí zeptat na podrobnosti, žádat ji, aby mi vysvětlila, jak mohla prošvihnout tenhle zásadní moment v životě mladého špióna. Jenže když máma vyřizuje nějaké věci, většinou se jedná o národní bezpečnost, falešné pasy či příležitostně taky hromadu plutonia, takže jsem jen odpověděla: „Aha, to neva.“ A věděla jsem, že by mi to nemělo být líto, ale stejně bylo.

Jely jsme mlčky dál, až se za okny objevila vysoká kamenná zeď obklopující pozemky Akademie Gillian Gallagherové. Byly jsme doma.

Ucítila jsem, jak limuzína zpomalila a zastavila na konci dlouhé řady prakticky totožných aut, která nás na začátku každého semestru vozila do školy. Uběhlo už víc než století od chvíle, co se Gillian Gallagherová rozhodla, že ze svého rodinného sídla vybuduje elitní internátní školu pro výjimečné mladé ženy, ale tehdy ani teď – po sto letech jejího fungování – nikdo v městečku Roseville neměl ani tušení, jak moc výjimečné ve skutečnosti jsme.

A netušil to ani můj bývalý přítel.

„*Chci slyšet úplně všechno!*“ vykřikl někdo, hned jak jsem otevřela dveře od auta. Sluneční paprsky se odrazily od sněhu a než jsem stačila zaostřit na obličej své nejlepší kamarádky, úplně mě oslnily. Pak jsem se ale podívala do Bexiných karamelově hnědých očí a jako vždy zářící černé tváře. Klasicky vypadala jako nějaká egyptská bohyně. „Bylo to boží?“

Ustoupila, abych mohla vystoupit z auta, ale mluvila dál, protože... no... Bex neví, co je to *pauza*. Funguje akorát tak v režimu *hrát* nebo *hrát zrychleně*, případně *hrát znovu od začátku*, ale jinak se Rebeka Baxterová nestala historicky první ne-americkou Gallagherskou holkou díky tomu, že by se držela zpátky.

„Dali ti co proto?“ pokračovala. Pak se jí rozšířily oči a se silným anglickým přízvukem se zeptala: „*Mučili tě?*“

Jasně, že mě nikdo nemučil, ale než jsem stačila něco říct, Bex vykřikla: „Vsadím se, že to bylo úplně mega hustý!“ Většina anglických holek si v dětství chce vzít za muže nějakého prince. Bex ovšem toužila po tom, aby mohla nakopat zadek Jamesovi Bondovi a dostat se na jeho místo.

Z druhé strany auta k nám přišla máma. „Dobré odpoledne, Rebeko. Doufám, že cesta z letiště proběhla bez problémů?“ Všimla jsem si, že i když krásně svítilo slunce, mé nejlepší kamarádce přelétl přes obličej stín.

„Ano, paní ředitelko.“ Vytáhla z otevřeného kufru jednu z mých tašek. „Díky, že jsem u vás mohla být přes vánoční prázdniny.“ Většina lidí by si nevšimla té drobné změny v jejím hlase, ani lehké neurčitosti úsměvu. Jenže já vím, jaké to je, když nevíte, na kterém kontinentu se zrovna nachází vaši rodiče, nebo kdy je znovu uvidíte. Jestli je znovu uvidíte. Moje máma stála vedle mě, zato Bex pouze dostala šifrovanou zprávu o tom, že její rodiče zastupují MI6 na projektu ve spolupráci se CIA a ať se jim to líbí nebo ne, na Vánoce se domů nedostanou.

Máma Bex objala. „Vždycky u nás budeš vítána, moje milá,“ zašeptala.

V tu chvíli mě napadlo, že Bex sice měla oba rodiče, ale byla s nimi jen občas, zatímco já měla jen mámu, ale zase jsem ji mohla mít pořád. Ani jednu z nás však tenhle stav věcí momentálně neuspokojoval.

Chvíli jsme tam jen tak stály a dívaly se, jak máma odchází. Mohla jsem se Bex zeptat na její rodiče. Bex zase mohla něco říct o mém tátovi. Ale místo toho jsem se na ni jen otočila a řekla

jsem: „Potkala jsem se s ženskou, která v šedesátém druhém napíchla Berlínskou ambasádu.“

A to stačilo, aby se moje nejlepší kamarádka znovu usmála.

Vyrazily jsme k hlavním dveřím, procházely zaplněným foyer a mířily ke schodišti. Byly jsme už v půlce cesty do našeho pokoje, když nás někdo – nebo spíš něco – zastavilo.

„Dámy,“ ozvala se Patricie Buckinghamová, když jsem sahalá po klice dveří vedoucích do Východního křídla – a kterými bychom se do naší ložnice dostaly nejrychleji. Zmáčkla jsem kliku, ale ani se nepohnula.

„Ty dveře jsou...“ zalomcovala jsem s ní silněji. „... zaseklé!“

„Nejsou zaseklé, dámy,“ zavolala na nás znovu Buckinghamová a její elegantní britský přízvuk se nesl i přes veškerý hluk ve foyer pod námi. „Jsou zamčené,“ dodala, jako kdybychom na Akademii Gillian Gallagherové měli mraky zamčených dveří, což fakt nemáme. Jasně, spousta dveří jsou zabezpečené kódy schválenými NSA nebo sítnicovými skenery, ale žádné nejsou jen... zamčené. (K čemu by to taky bylo, když máme v knihovně několik sekcí nadepsaných *Zámky: Manipulace a odemykání bez klíče*)

„Obávám se, že naše bezpečnostní oddělení strávilo vánoční prázdniny tím, že napravovalo řadu... řekněme... *děr* v našem bezpečnostním systému.“ Profesorka Buckinghamová se na mě podívala přes své brýle na čtení a mě začalo hryzat černé svědomí. „Zjistili, že Východní křídlo bylo kontaminováno výpary z chemických laboratoří. Z toho důvodu je přístup do této chodby dočasně zakázán. Musíte si do svého pokoje najít jinou cestu.“

No, vzhledem k tomu, že jsem už tři a půl roku prozkoumávala každičkový kousek Gallagherského sídla, velmi dobře jsem věděla, že do našeho pokoje *vedou* další cesty (příčemž do některých z nich bylo zapotřebí mít pevné boty, křížový šroubovák a padesát metrů horolezeckého lana). Než jsem ale některou z nich mohla navrhnout, Buckinghamová se na nás otočila

a řekla: „A Cameron, drahoušku, buďte tak laskavá a snažte se, aby vaše náhradní cesta nezahrnovala lezení mezi zdmi.“

Moje snaha o nový začátek bude těžší, než jsem si myslela.

Vydaly jsme se s Bex ke schodům, kde Courtney Bauerová zrovna ukazovala nové kozačky, které dostala k chanuce. Minuly jsme společenskou místnost pro čtvřačky, ve které zase Kim Leeová předváděla derivaci Proadského pozice, kterou se o svátcích naučila. Míjely jsme dívky všech velikostí, tvarů i ras a s každým krokem jsem se cítila víc a víc doma. Konečně jsem otevřela dveře do našeho pokoje a byla jsem v půli manévru odhod-si-kufr-na-postel, když mě někdo zezadu objal.

„Panebože!“ vykřikla Liz. „*Strašně jsem se bála!*“

Kufr mi tvrdě spadnul na nohu, ale nemohla jsem ani vykřiknout bolestí, protože Liz mě pořád pevně svírala. I když váží ani ne padesát kilo, když chce, umí stisknout fakt pevně.

„Bex říkala, že jsi musela k výslechu,“ řekla Liz. „Říkala, že to bylo *přísně tajné!*“

Jo. Skoro všechno, co děláme, je *přísně tajné*, ale Liz to pořád ještě fascinuje. Nejspíš proto, že na rozdíl od Bex, mě nebo sedmdesáti procent našich spolužaček, Lizini rodiče jezdí Volvem, jsou členy SRPŠ a nikdy nemuseli nikoho zabít žádným časopisem. (Ne že by někdy někdo dokázal, že to máma fakt udělala – určitě to je jen fáma).

„To je dobrý, Liz,“ řekla jsem a odtáhla se od ní. „Jen jsem podala hlášení. Normálně podle protokolu.“

„Takže...“ začala Liz. „Nejsi v průšvihů?“ Zvedla nějakou tlustou knihu. „Protože v článku devět sekce sedm *Učebnice pro vzdělávání operativců* je jasně uvedeno, že operativci ve výcviku mohou být dočasně—“

„Liz,“ zarazila ji Bex, „prosím tě řekni mi, že ses neučila tuhle knihu celé dopoledne nazpaměť.“

„Neučila jsem se ji nazpaměť,“ ohradila se Liz. „Jen jsem ji... četla.“ Což je jaksí totéž, když máte fotografickou paměť, ale nahlas jsem to neřekla.

Z chodby jsem slyšela, jak Eva Alvarezová všem vypráví, že Buenos Aires bylo na Silvestra naprosto boží. Za dveřmi proběhly dvě třefačky, které diskutovaly o tom, jestli by mohla být Buffy, přemožitelka upírů lepší Gallagherskou holkou než Veronica Marsová (ta diskuze byla mnohem zajímavější, než se zdá, vzhledem k tomu, že probíhala ve fársi).

Oknem do pokoje svítily sluneční paprsky a odrážely se od sněhu. Začínal nový semestr, měla jsem kolem sebe své nejlepší kamarádky. Zdálo se, že je všechno tak, jak má.

Půl hodinu na to už jsem na sobě měla školní uniformu a spolu s ostatními jsem scházela po točitém schodišti dolů do Hlavní síně. Teda, *skoro* se všemi ostatními.

„Kde je Macey?“

„Už přijela,“ odpověděla Liz, ale to jsem věděla taky.

Koneckonců fakt jsem si nemohla nevšimnout té hromady Maceyiných designových šatů, zásoby nechutně drahých prostředků na péči o pleť (příčemž spousta z nich je legální jen v Evropě) a taky toho, že někdo ještě velmi nedávno spal v její posteli.

Když jsem Macey McHenryovou viděla naposledy, chystala se na třítydenní dovolenou ve švýcarských Alpách se svým otcem senátorem, matkou dědičkou kosmetického impéria a známým televizním šéfkuchařem. Naše čtvrtá spolubydlící sice přijela o něco dřív, ale teď po ní nebylo ani vidu, ani slechu.

Bex se rozhlížela přes hlavy prvaček, které šly před námi. „Říkala, že si musí v knihovně něco dohledat, ale to bylo už před pár hodinami. Myslela jsem si, že se s ní potkáme tady dole, ale...“ Nechala větu nedokončenou a dál se rozhlížela.

„Běžte se najíst,“ řekla jsem. Vystoupila jsem z proudu lidí a vyrazila do chodby. „Najdu ji.“

Otevřela jsem těžké dveře do knihovny a vstoupila do ohromné místnosti s policemi plnými knih. Kolem rozpáleného krbu stála pohodlná kožená křesla a staré dubové stoly. Uprostřed

toho všeho seděla Macey McHenryová. Hlavu měla položenou na posledním čísle měsíčníku *Molekulární chemie*, tváře špinavé od růžového zvýrazňovače a ze rtů jí na dřevěný stůl kapaly sliny.

„Macey,“ zašeptala jsem a jemně jí zatřásla ramenem.

„Co? Ah... Cammie?“ vrávoravě se posadila a zamrkala na mě. „Kolik je hodin?“ vykřikla a nadskočila. Shodila přitom svoje výpisky na zem.

Sehnula jsem se, abych jí je pomohla posbírat. „Za chvilku začíná uvítací večeře.“

„Skvělý,“ řekla, ale znělo to spíš, jako by si myslela, že to vůbec není skvělý.

Lesklé černé vlasy jí divně odstávaly a její obvykle jasné modré oči vypadaly, že ještě spí.

„Jak ses měla o prázdninách?“ zeptala jsem se, i když odpověď mi byla úplně jasná.

Vrhla na mě pohled, kterým by mohla zabíjet (a taky bude – jakmile náš vedoucí vědec Dr. Fibs zdokonalí svou technologii *pohledů-které-mohou-zabíjet*.)

„Ale jo.“ Macey odfoukla poslední vlas ze své krásné tváře a seřadila si poslední výpisky. „Dokud naši neviděli moje vysvědčení.“

„Ale vždyť jsi ho přece měla výborný! Zvládla jsi učivo skoro za dva semestry! A taky –“

„– jsem měla čtyři jedničky a tři dvojky,“ dořekla Macey větu za mě.

„Já vím!“ vykřikla jsem. Koneckonců jsem Macey s těžkými částmi makroekonomie, molekulární regenerace a svahilské konverzace pomáhala osobně.

„A podle *pana senátora*,“ pokračovala Macey a dodržovala přitom svou nevyslovenou přísahu, že svého otce nikdy neosloví jménem, „já přece nemůžu mít ze čtyř předmětů jedničky a ze tří dvojky, takže jsem určitě podváděla.“

„Ale...“ chyběla mi slova. „Ale... Gallagherové holky přece

nepodvádějí!“ To je pravda. Ne že bych chtěla znít nějak dramaticky nebo tak něco, ale skutečné známky Gallagherských holek nejsou o vyznamenání nebo propadnutí – ale o životě nebo smrti. Jenže to pan senátor McHenry nevěděl. Podívala jsem se na svou nádhernou spolužačku, kterou vyrazili ze všech středních škol na východním pobřeží a která teď měla jedničky a dvojky na škole pro špióny a došlo mi, kolik toho o ní pan senátor neví. A že svoji dceru vlastně vůbec nezná.

Byly jsme sice v knihovně úplně samy, ale stejně jsem ztišila hlas, když jsem řekla: „Macey, měla bys to říct mojí mámě. Mohla by tvému tátovi zavolat. Mohly bychom–“

„Ani náhodou!“ přerušila mě Macey, jako bych jí chtěla zakázat všechnu legraci. „Krom toho, já vím, co budu dělat.“

Došly jsme k mohutným dveřím do knihovny, ale zastavila jsem se, abych si poslechla její odpověď. „Co?“

„Budu se učit.“ Macey zvedla svoje perfektně upravené obočí. „Abych příště měla *samé jedničky*.“ A usmála se, jako by po šestnácti letech praxe konečně přišla na to, jak svým rodičům vzdorovat.

Na chodbě za dveřmi se ozvaly hlasy. Bylo to zvláštní, protože tou dobou už měly být všechny studentky v Hlavní síni. Ztuhly jsme na místě. A vyčkávaly. A navzdory těm mohutným dveřím jsem naprosto zřetelně slyšela svou mámu, jak říká: „Ne, Cammie nic neví.“

No, je fakt spousta vět, které když, coby špiónka (a holka samozřejmě) uslyšíte, tak se zastavíte a posloucháte, co bude dál. Asi nemusím dodávat, že věta: *Ne, Cammie nic neví* je rozhodně mezi nimi!

Naklonila jsem se ke dveřím a Maceyiny velké modré oči se rozšířily. Naklonila se ke mně. „Co nevíš?“ šeptla.

„Ani si ničeho nevšimla?“ zeptal se pan Solomon, náš nádherný učitel tajných operací.

„Čeho sis nevšimla?“ vyzvíдалa Macey.

Ono když člověk něco neví nebo si něčeho nevšimne, tak to

zkrátka fakt *neví*, ani *si toho nevšimnul*, ale to jsem jí nemohla říct, protože přesně v tu chvíli moje máma za dveřmi říkala: „Ne, podávala v té době hlášení.“

Vzpomněla jsem si na tu dlouhou a tichou cestu z Washingtonu. Na to, jak se máma dívala z okna na zasněženou krajinu, když mi řekla, že můj výslech neviděla – protože musela vyřídit nějaké *věci*.

„Nemůžeme jí to říct, Joe,“ pokračovala máma. „Dokud nebudeme muset, nemůžeme to říct nikomu.“

„Ani o jeřábu?“

„O ničem. Prostě jen chci, aby všechno zůstalo úplně normální, co nejdéle to půjde.“ Povzdechla si máma.

Podívala jsem se na Macey. Slovo normální pro nás najednou mělo úplně jiný význam.

Když odešli, vplížily jsme se s Macey zpátky do Hlavní síně a sedly si ke stolu pro čtvrtáčky. Máma už seděla na svém místě v čele místnosti. Víím, že když jsme si sedaly, Liz se šeptem zeptala: „Proč vám to tak trvalo?“ Ale pak už si nejsem jistá vůbec ničím, protože abych vám řekla pravdu, dělalo mi problém poslouchat. A mluvit. I chodit.

Všechny mámy mají tajemství – a ta moje jich má víc než jiné. A i když jsem věděla, že mi spoustu věcí nikdy nebude moct říct, nenapadlo mě, že by mi *něco neříkala schválně*. Možná v tom nevidíte až takový rozdíl, ale já ano.

Máma se postavila na stupínek před sebou a podívala se na stovku holek, které tu seděly připravené na nový semestr, a řekla: „Všechny vás vítám. Doufám, že jste se o vánočních prázdninách měly dobře.“

Bex se otočila na mě a pak na Macey. „Cammie, co se vám dvěma stalo?“ zašeptala.

Než jsem ale mohla odpovědět, máma pokračovala: „Ráda bych vám na začátku řekla jednu novinku. V tomto semestru budete mít možnost chodit na Dějiny špionáže, které bude

vyučovat paní profesorka Buckinghamová.“ Hlavní síň se rozezněl lehký potlesk a nejstarší členka profesorského sboru pokynula hlavou.

„A za další,“ dodala máma pomalu, „jak jste si asi již všimly, do Východního křídla byl dočasně zakázán vstup, protože při opravách se zjistilo, že je kontaminováno výpary z chemických laboratoří.“

„Cammie,“ řekla Liz a přisunula se blíže, „vypadáš, jako... by ti bylo na zvracení.“

No, *bylo*.

„A nakonec,“ pokračovala máma, „bych vám všem chtěla popřát úspěšný semestr.“

Ticho, které ještě před chvílí v Hlavní síni panovalo, se bleskově změnilo v ozvěnu dívčích hlasů a cinkajících talířů. Snažila jsem se ten hluk ztišit, poslouchat myšlenky, které se mi sypaly v hlavě jako sníh venku za oknem. Pevně jsem zavřela oči a snažila se nevnímat místnost kolem sebe. A náhle se mi rozsvítilo.

Šeptem jsem si zopakovala něco, co jsem už pár let věděla, ale na co jsem si vzpomněla až teď.

„Do Východního křídla nevedou žádné ventilační šachty z chemických laboratoří.“

Kapitola 3

Když bydlíte v domě starém více než dvě stě let, má to hodně výhod i nevýhod. Například: je tu asi tucet naprosto izolovaných a přitom dostupných míst, kde si můžete sednout a bavit se o tajných informacích – VÝHODA.

Žádné z těchto míst, kde si uprostřed zimy o těch informacích povídáte, není zateplené ani vytápěné – NEVÝHODA.

Dvě hodiny po úvodní večeři se Macey opírala o kamennou zeď na vrcholku jedné z nejvyšší školních věží a kreslila svoje iniciály do zamrzlé okenní tabulky. Liz přecházela z místa na místo a Bex se třásla zimou. Já seděla na zemi a objímala si rukama kolena. Byla jsem příliš unavená než abych se snažila si nějak rozproudit krev v žilách, i když jsem se pod uniformou celá chvěla.

„Takže co?“ zeptala se Bex. „To je všechno, co tvoje máma se Solomonem řekli? Doslova?“

S Macey jsme se na sebe podívaly, v duchu si znovu prošly tu konverzaci, kterou jsme vyslechly a to, jak jsme ji odvyprávěly.

Obě jsme přikývly. „Doslova.“

Tou dobou si naše spolužačky pravděpodobně užívaly poslední večer bez domácích úkolů (doneslo se nám, že Tina Waltersová pořádá maraton filmů o Jasonu Bourneovi). My jsme ale zůstaly ve věži. Mrzly nám vy-víte-co a bedlivě jsme naslouchaly, jestli se zpod schodů neozve zaskřípění těžkých dubových dveří, které by nás varovalo, že tu už nejsme samy.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ pronesla Liz a dál přecházela z místa na místo. Možná, aby se zahřála, ale spíš proto, že, zkrátka, při přemýšlení vždycky chodí. (A kdybyste chtěli důkaz, ukážeme vám na podlaze v ložnici prochozená místa.)

„Cam,“ pokračovala Liz, „jsi si jistá, že to Východní křídlo fakt nemohlo být kontaminováno výpary z chemických laboratoří?“

„Jasně, že si je jistá,“ odpověděla s povzdechem Bex.

„Ale jsi si úplně, naprosto a na sto procent jistá?“ zeptala se Liz znovu. Koneckonců byla nejmladší autorkou, která kdy publikovala v časopise *Věda pro Ameriku*, takže má zkrátka ráda, když jsou věci ověřené, potvrzené z několika zdrojů a podložené tak, že o nich nemůže být ani stín pochyb.

„Cam,“ ozvala se Bex a otočila se na mě. „Kolik je v kuchyni ventilačních šachet?“

„Čtrnáct – pokud teda nepočítáme tu ve spižírně. Nebo ji počítáš?“ zeptala jsem se, čímž jsem asi dokázala svou odbornost, protože Macey jen obrátila oči v sloup a dřepala si vedle mě na zem.

„Je si jistá.“

V šeru té studené místnosti jsem viděla, jak ze střechy padají sněhové vločky (nebo teda – z té části střechy, která nebyla zabezpečená střešními taškami nabitými elektřinou). My jsme ale dál mlčky a nehybně seděly na místě.

„Proč by ale lhali?“ zeptala se Liz. Bex, Macey a já jsme se na ni jen podívaly, aniž bychom chtěly říct to, co nám bylo naprosto jasné: *Protože jsou to špióni.*

S Bex jsme to znaly od malička. Macey to podle výrazu ve tváři již také pochopila (koneckonců, její táta je politik). Jenže Liz v dětství neučili, že lež nejsou jen slova, nýbrž neoddelitelná součást našeho života. Pořád chtěla věřit tomu, že rodiče a učitelé vždycky mluví pravdu a že když bude hodná holka, nic zlého se jí nestane. Já už o tom dávno věděla svoje, ale Liz si pořád nechávala trochu naivity. A já nechtěla, aby o ni přišla.

„Co je to ten jeřáb?“ zeptala se Macey a jednu po druhé nás sjela pohledem. „Jakože vy to taky nevíte, že ne? Není to jen tím, že jsem nová.“

Bex s Liz potřásly hlavou a pak se podívaly na mě. „Já to taky nikdy neslyšela,“ odpověděla jsem.

Fakt ne. Nebyla to žádná tajná operace, kterou bychom někdy na hodině rozebíraly, ani vědecký objev, o kterém bychom se někdy učily. Tenhle jeřáb nebo Jeřáb, nebo jak se to píše, mohlo být cokoli, kdokoli a taky to mohlo být kdekoliv! A ať už to byl kdokoli – nebo spíš cokoli – a bylo to kdekoliv, máma kvůli tomu prošvihla můj první výslech. A náš učitel tajných operací se kvůli tomu musel tajně sejít s naší ředitelkou. Tohle něco se vplížilo do Akademie Gillian Gallagherové pro výjimečné mladé dámy (nebo teda aspoň do Východního křídla) a my najednou vůbec nevěděly, co si s tím jako Gallagherské holky máme počít.

Respektive měly jsme tři naprosto přijatelné varianty: 1) Zapomenout na vše, co jsme slyšely a jít spát. 2) Jít cestou „upřímnosti“ a říct mojí mámě všechno, co jsme se dozvěděly. Nebo 3) bych mohla být... sama sebou. Respektive abych byla víc tou, kterou jsem bývala.

„Ta zakázaná chodba Východního křídla je skoro přímo pod námi,“ řekla jsem pomalu. „Takže stačí, když se dostaneme do šachty jídelního výtahu ve čtvrtém patře, protáhneme se větrací šachtou nad učebnou kulturní asimilace a slaníme se nějakých patnáct metrů potrubím.“ Ale sotva jsem to dořekla, bylo mi jasné, že to nemůže být tak jednoduché, jak se zdá.

„Takže...“ zeptala se Macey. „Na co čekáme?“ Zvedla se ze země a vykročila ke dveřím.

„Macey! Počkej!“ Holky se na mě otočily. „Bezpečností oddělení si tu přes Vánoce máklo.“ Přitáhla jsem si kolena k sobě a objala je ještě pevněji. „Nevím, co tu nainstalovali za zlepšováky, ani co změnili. Procházeli všechny tunely a tajné chodby a...“ dál jsem tu větu nedořekla a byla jsem vděčná, že se toho ujala Bex.

„Nevíme, co nás tam čeká, Macey,“ řekla, i když přesně o to přece šlo. My přece nevěděly, co ve Východním křídle je a na Macey bylo vidět, že se přesně tímhle chystá argumentovat.

„Překvapení všeho druhu,“ dodala jsem pomalu, „jsou zpravidla... špatná.“

Macey si znovu sedla na zem a já si v duchu opakovala, že všechno, co jsem řekla, byla pravda. Byla to riskantní operace. Neměly jsme dostatek informací, ani čas se na ni připravit. Mohla jsem vyjmenovat tučet naprosto logických důvodů, proč jsem se z té studené kamenné podlahy nechtěla zvednout. Především to však bylo proto, a to jsem holkám neřekla, že jsem mámě slíbila, že už se nebudu toulat po škole a porušovat pravidla. A trochu jsem doufala, že bych ten slib mohla dodržet déle než dvacet čtyři hodin.

„Takže co budeme dělat?“ zeptala se Liz.

Bex se usmála. „Ale,“ odpověděla uličnický, „něco vymyslím.“

Zpráva z mise

Zprávu podávají: Cameron Morganová, Rebeka Baxterová, Elizabeth Suttonová a Macey McHenryová (Níže uváděné již jen jako „Agentky“)

Když Agentky zjistily, že členové profesorského sboru Akademie Gillian Gallagherové pro výjimečné mladé dámy připravují neschválenou operaci, zahájily průzkumnou misi, aby zjistily následující:

1. Co sakra je to, o čem Agentky nemají vůbec nic vědět?
2. Proč již Agentky nemají povolený vstup do Východního křídla? (Což znamenalo, že denně

trávily o deset a půl minuty déle cestou do učeben.)

3. Kdo nebo co je jeřáb? Nebo Jeřáb? (Je možné, že se ředitelka Morganová a pan Solomon snaží bojovat s nějakou teroristickou-lomeno-biologickou skupinou?)
4. Jak vypadá pan Solomon nahoře bez? (Když už hodláte zahájit sledování, můžete to vzít rovnou pěkně od podlahy.)

Druhý den ráno jsem se snažila na předchozí večer vůbec nemyslet. Jenže je dost těžký zapomenout na tajnou a potenciálně nebezpečnou misi, když A) jste si od té špinavé podlahy ve věži ušpinily nejlepší sukni do školy a B) se vás máma na snídani ptá: „Dobré ráno, Cam. Měly jste se včera s holkama fajn?“ – což se dá naprosto jasně přeložit jako: *Chovám se úplně normálně, protože úplně jasně něco skrývám.* A když C) nesmíte chodit tím záhadně zakázaným Východním křídlem a musíte hledat alternativní cesty do šedesáti procent svých denních cílových stanic.

Cestou po schodech jsem minula dveře do Východního křídla. Byly úplně obyčejné – tmavé, z pevného dřeva se starou mosaznou klikou. Takových byly po škole stovky, ale tyhle byly zamčené, takže jsem je – jako každý jiný špión – chtěla otevřít.

Za mnou se objevila Kim Leeová, podívala se na dveře a řekla: „To je děs, že to křídlo musíme obcházet.“ Samozřejmě si vůbec neuvědomovala, že polovina našich profesorů mohla v tuhle chvíli za těmi dveřmi plánovat útok na skupinu nebezpečných biologů!

Já jsem zase neodkázala myslet na nic jiného.

Dokonce ani pan Smith, který na hodinu zemí světa (ZeS) přinesl nádobu mincí z osmi různých měn a dal nám za úkol směnit je za dolar podle aktuálního kurzu, mě nepřiměl přestat na ty dveře a tajemství za nimi myslet.